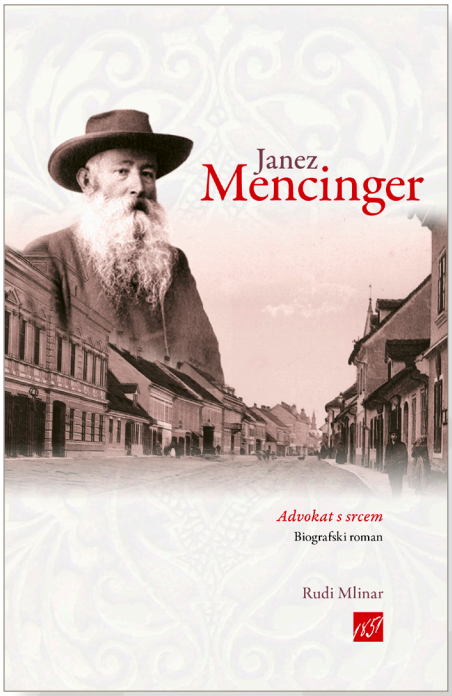

Navdihujoča zgodba o slovenskem literatu, rodoljubu in dobrosrčnem odvetniku

Biografski roman o Janezu Mencingerju na literaren način predstavi slovenskega pisatelja, pesnika, prevajalca in odvetnika. Avtor Rudi Mlinar na podlagi resničnih oseb in resničnih okoliščin mojstrsko predstavi življenjsko pot velikega Slovenca, ki je s srčnostjo opravljal svoj poklic, in jo s pridihom domišljije, spretnim in tekočim slogom ter poznavalskim in skrbnim biografskim soočanjem z izbranim likom postavi v kraje, kjer je živel in deloval. S tem romanom zgodba o pomembnem rodoljubu prvič stopa v slovensko leposlovje.

Janez Mencinger (1838–1912) je bil rojen pri Bohinjski Bistrici in je najprej študiral klasično filologijo na Dunaju, nato pa v Gradcu končal pravo, kjer je 1864 tudi doktoriral. Leta 1862 je postal odvetniški pripravnik pri Radoslavu Razlagu v Brežicah, 1871 pa je v Kranju odprl svojo odvetniško pisarno, kjer je bil nekaj časa njegov pomočnik Ivan Tavčar. Kot odvetnik je bil znan po svoji spretnosti, poštenosti in dobrosrčnosti, kar v biografskem romanu v svojem značilnem slogu prikaže tudi Rudi Mlinar. V romanu spremljamo Mencingerjevo literarno snovanje in se srečujemo z njegovimi sodobniki ter literarnimi revijami. Avtor v njem spretno prepleta Mencingerjevo življenjsko pot s sočasnim kulturnim in družbeno-političnim dogajanjem.

Podatki o knjigi

- Naslov: Janez Mencinger
- Podnaslov: Advokat s srcem
- Avtor: Rudi Mlinar
- Urednica: dr. Cvetka Rezar Mlakar
- Velikost: 135 mm x 210 mm
- Vezava: trda vezava
- Število strani: 396
- ISBN: 978-961-278-586-4
- Cena: 30 €
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba
- Leto izdaje: 2022

O avtorju

Rudi Mlinar je kulturni delavec, pisatelj in strojni delovodja. Rojen je bil v Dolgih Brdih nad Prevaljami, živel je na Lešah, danes pa živi v Brežicah. Poročen je s pesnico in pisateljico Ivano, rojeno Vatovec.

Šolal se je na rodni Koroški, zaposlen je bil v Železarni Ravne in na železniški postaji v Ljubljani. Bil je član

Kontakt
Uredništvo
T 03 426 48 00
urednistvo@celjska-mohorjeva.si

predsedstva, član odbora za gledališče in literaturo in tudi podpredsednik Zveze kulturnih društev Ravne, član Kulturnega društva Žarek v Brežicah ter predsednik literarne sekcije Beseda pri Kulturnem društvu Franc Bogovič Dobova.

Za svoje literarno ustvarjanje je prejel več priznanj in nagrad, med drugim Radia Ljubljana (2000), Radia Ognjišče *Moj čopič je beseda* (2001, 2003), Vorančev spominek, Prežihovo plaketo, Linhartovo značko in druge.

Odlomki iz knjige

Sonce je razsipavalo svoje žarke po strehah bližnjih hiš, bil je topel avgustovski dan. Z roko si je segel v brado, nekaj časa je premišljeval, tehtal je vsako besedo po večkrat, a še vedno ji ni mogel povedati, koliko je dolžna. Saj ne, da ne bi vedel, vse je že preračunal, seštel je ure, vedel je tudi, koliko bi računal stranki, a ko je pred seboj gledal to revno žensko, se mu je zasmilila v dno duše.
Pogrešala bo vsak novec …
Pogled se mu je ustavil na peči v kotu prostora. Ni vedel, zakaj, a kar ni mogel odtrgati oči od nje. Misli so mu poletele nazaj, v čas, ko je gledal, kako so v peči gorela drva, on pa je ob tem premišljeval, kako ga bo v njegovi sobi zeblo, ker nima drv, da bi si zakuril. Spomnil se je, kako je sedel v pisarni tudi še potem, ko je že končal z delom, samo zato, da mu ni bilo treba domov, ker je vedel, da ga čaka ledena soba.
Še enkrat je pogledal ženico, ki je potrpežljivo čakala, kaj bo rekel.
Pomislil je na dan, ko jo je obiskal in mu je med drugim pokazala tudi gozdiček nedaleč od hiše.
V trenutku je vedel, kaj ji bo rekel.
»Tisti gozd za hišo, tisti, za katerega ste rekli, da spada zraven ... Če bi lahko pred zimo prišel in si tam naredil nekaj drv.«
Ženska se je zdrznila. »Gospod advokat, saj vam ni treba delati drv, bom že poskrbela, da jih bosta naredila Nežikina brata, pridna in močna sta, pa še oba sta doma. Ampak, saj ne morete …«
Veselo se je nasmehnil. »Seveda lahko, lansko zimo me je zeblo, zato ne bi hotel, da bi me tudi letos.«
»Ampak, saj sem vam več dolžna …«
Odločno je odkimal. »Ne, ne, kar dogovorila se bova. Drva mi boste dali in s tem boste poravnali svoj dolg.«
Ženska je še vedno omahovala in stiskala mošnjiček v roki.
»Kar pospravite denar, je že dobro, jaz bi si moral drugače drva kupiti.«
»Ne vem, kaj naj …«
»Nič ne recite, le pospravite denar.«
»Gospod advokat, vi ste tako dobri ...«
»Je že dobro.«
»Glede onega, kar sem vas prosila prej …«
»Ja, glede oporoke, kar pridite, kadar boste hoteli.«
»Koliko pa bo …« je začela, a jo je prekinil. »To vas ne bo nič stalo.«
Stopil je izza mize in jo pospremil do vrat.
Ženska je že med vrati segla po njegovi roki, in preden se je zavedel, mu jo je poljubila.

(Str. 106–107)

Ko je pomislil na druge in ko je svoje življenje primerjal z življenji tistih, s katerimi je potoval skozi čas, je spoznal, da je s svojim peresom vrezal v steno časa dovolj globoko brazdo, da je čas ne bo tako hitro izbrisal. Ob tem spoznanju je v njem tiho pojemala tista sila, ki ga je opominjala, da bi moral še kaj napisati.
»Ali se res moram še naprej truditi, da bi na svoj spomenik vklesal kaj več, kakor sem že?« se je vprašal v tišini noči, ko je spanec zamujal, kar se mu je dogajalo vedno pogosteje.
Pot do tistega kraja, kjer se bo zaprla njegova knjiga življenja, ni bila več v daljni prihodnosti, ampak se lahko konča že kar za naslednjim ovinkom. Na srečo se tistega ovinka ni bal, mirno ga je pričakoval.

(Str. 356)